

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

La política no és un ofici

Alguns no han après res o no han entès res

Dijous passat llegia al *Libération* la sempre interessant crònica setmanal d'Alain Duhamel. Hi feia una anàlisi del que definia com "el noviciat fallit de la République en Marche", el partit fundat pel president francès Emmanuel Macron.

Escriu Alain Duhamel que la política "no és pas un ofici, sinó una cultura, un saber fer, una experiència, almenys un aprenentatge i, en certs àmbits, una tècnica."

I l'analista francès segueix afirmant que tres anys després d'haver-se constituït en partit i guanyar les eleccions, els seguidors de l'actual president, "(...) en política no han après res, o pitjor encara, no han entès res."

Si intentéssim traslladar i encabir aquella especial anàlisi a la situació política andorrana hi trobaríem, al meu entendre, força coincidències.

El cap de Govern, Xavier Espot, s'havia presentat com una versió, distinta i voluntàriament distanciada, del monopoli de Toni Martí sobre opinions, propostes i projectes de desenvolupament personal. A poc a poc anava deixant caure allò de "jo soc jo, i ell és ell."

Immediatament després de les eleccions generals arribà la topada. Pretenia Espot que la seva aliança postelectoral, fervorosament defensada, amb els liberals havia de suposar una altra manera de fer.

Deu mesos després, l'esperança –o el miratge– sobre una nova manera de fer s'ha esvaït, només roman la fidelitat d'un

bon grapat de seguidors que no aconsegueixen ocultar la decepció d'una majoria desorientada, pessimista. S'han distribuït càrrecs, cadires i tamborets però, alhora, s'ha generat moltes insatisfaccions i nombroses amargors. Hi ha estòmacs agraïts que encara s'han quedat amb gana.

La quasi majoria, la majoria relativa, mai més ben dit, de Xavier Espot sembla desestructurada, ja força esquerdada, rodolant com un vaixell sense clara

---

**Hi ha una gran
esquerda entre els
que decideixen i els
que executen**

---

direcció. Es troba a faltar una mà ferma al comandament.

No es veu –ni se sent– un líder cap de partit, ni s'escolta un cap de fila parlamentària al Consell General.

Hom veu i escolta, això sí, mercès a la propaganda oficial de la *informació cloroform*, algun ministre i algun conseller general.

Però els responsables del partit DA? Inaudibles o desapareguts. I el grup parlamentari al Consell General? Els que segueixen la política l'han dividit en tres branques o sectors: actius, passius i absents.

S'invoca la caritat cristiana per a estalviar-se de precisar les proporcions de cada sector.

La recent campanya electoral comunal ha estat un bon exem-

ple que a casa nostra també hi ha un "noviciat" fracassat. DA hi ha deixat en evidència, a Escaldes-Engordany, totes les seves febleses i els seus dèficits.

La dissidència de Toni Martí i la manca d'autoritat política de Xavier Espot ha impossibilitat un acord transversal que, a Ordino i a Andorra la Vella, ha demostrat la seva viabilitat política i el seu èxit electoral.

Deu mesos després i superats doncs amb escreix els famosos cent dies de gràcia, aquí no es governa amb eficàcia ni es fixen prioritats.

El país necessita –i esperava– solvència al capdavant de les institucions.

No podem construir un destí, un projecte, comú sobre el buit.

Hi ha una gran esquerda –un esbalçader– entre els responsables que decideixin i aquells que executen, que actuen. La situació de la residència de El Cedre n'és un exemple aclaparador.

Les ciutadanes i els ciutadans se senten perduts, ignorats i menystinguts.

Cada dia se senten veus dels que, sabent que la política no és un ofici, enyoren els professionals de la política, els bons professionals de la política que sabien que no podien usar les seves conviccions per conduir-nos a un carreró sense sortida.

Andorra és en un cul de sac. Cal tenir una direcció i no renunciar mai a les ambicions de futur.

Mentrestant no tenim direcció i es renuncia a la legítima ambició.